

آینده جهان

آیا ویروس کرونا می تواند شکل جدیدی به نظم جهانی دهد؟

روایت ناتوانی آمریکا در رفع نیازهای داخلی و لزوم توجه به انجام اقدامات مناسب

می‌رود؛ و در صورتی که آمریکا در مسیر تمایل نظم جهانی به تغییر، کاری انجام ندهد، ممکن است «لحظه سوئز» همان طور که برای انگلستان رقم خورد، برای آمریکا نیز پدیدار شود. با این حال، نویسندگان توصیه‌هایی برای نجات رهبری آمریکایی در دوران رقابت با چین مطرح می‌کنند و شاید ساخت واکسن و انجام اقدامات خوب، یکی از این تلاش‌ها در عرصه نقش‌آفرینی جهانی باشد.

با قرنطینه شدن صدها میلیون نفر در گوشه و کنار دنیا، بیماری همه‌گیر کرونا، به یک رویداد جهانی تبدیل شده است. اگرچه نسبت به پیامدهای بهداشتی و سلامت افراد، پیامدهای ژئوپلیتیک در وهله دوم قرار می‌گیرد، اما این تحولات

کورت کمپل^۱، رئیس و مدیر ارشد گروه آسیا^۲ - که از سال ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۳، معاون وزیر امور خارجه آمریکا در امور آسیای شرقی و اقیانوس آرام بوده است - و راش دوشی^۳ (مدیر مطالعات چین در موسسه بروکینگز^۴) در این مطلب، با عنوان «آیا ویروس کرونا می تواند شکل جدیدی به نظم جهانی دهد؟»^۵ که در ۱۸ مارس ۲۰۲۰، در تارنمای نشریه فارین افرز منتشر شده است، بر این باور هستند که چین برای رهبری بین‌المللی، در حال مانور دادن است، در حالی که ایالات متحده آمریکا، با قدم‌های متزلزل به پیش

1. Kurt M. Campbell
2. Asia Group
3. Rush Doshi
4. Brookings
5. The Coronavirus Could Reshape Global Order

در درازمدت، نتایج مهمی را در بر خواهند داشت، به ویژه هنگامی که مسئله جایگاه جهانی ایالات متحده در میان باشد. تمایل نظم جهانی به این است که در ابتدا، به تدریج و سپس به یک باره تغییر کند. در سال ۱۹۵۶، یک مداخله ناشیانه و دردسرساز در سوئز، موجب فروپاشی قدرت انگلستان شد و پایان سلطنت انگلستان به عنوان یک ابرقدرت جهانی رقم خورد. امروزه، سیاست‌گذاران آمریکا باید بدانند که اگر ایالات متحده برای رسیدن به آن لحظه کاری نکند، بیماری همه‌گیر ویروس کرونا می‌تواند، همان «لحظه سوئز» برای ایالات متحده باشد.

واکنش نادرست آمریکا در قبال کرونا و مردودی تا این لحظه

اکنون بر همگان به جز طرفداران سرسخت و کوتاه‌بین، واضح

است که واکنش اولیه واشنگتن، یک پاسخ سرهم‌بندی شده بوده است. اقدامات اشتباه توسط نهادهای کلیدی، از سوی کاخ سفید تا وزارت امنیت داخلی و حتی مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌های واگیر، اعتماد عمومی را به توانایی و صلاحیت حکمرانی ایالات متحده تضعیف کرده است. اظهارات عمومی دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری ایالات متحده آمریکا، چه از داخل اتاق کاربیزی شکلش و چه توئیتهای صبحگاهی‌اش، در گسترش عدم اعتماد عمومی و ایجاد سردرگمی، نقش مهمی ایفا کرده است. همزمان هر دو بخش دولتی و خصوصی، آمادگی لازم خود را برای ارائه پاسخی مناسب و تولید و توزیع ابزارهای آزمایش نشان ندادند. در سطح بین‌المللی نیز این بیماری همه‌گیر، میل به تکرار ترامپ را تشدید کرده و همین امر، موجب شده است تا ناتوانی واشنگتن در ارائه پاسخی جهانی به این بحران و رهبری دنیا، در معرض دید همگان قرار بگیرد. موقعیت ایالات متحده به عنوان رهبر جهانی در ۷ دهه گذشته، نه تنها از ثروت و قدرت، بلکه به همان اندازه از مشروعیت داخلی دولت ایالات متحده، توزیع کالاهای جهانی و توانایی و تمایل آمریکا به حل و پاسخ مناسب به بحران‌ها، به دست آمده است. حال این بیماری همه‌گیر، سه فاکتور اساسی ایالات متحده برای رهبری

جهانی را در بوته آزمایش قرار داده و تاکنون، واشنگتن در این آزمون مردود شده است. با متزلزل شدن واشنگتن، در جبهه مقابل، پکن به سرعت و به طرز ماهرانه‌ای از اشتباهات ایالات متحده استفاده خواهد کرد و در این خلأ به وجود آمده، موقعیت خود را برای پر کردن جای خالی رهبری جهان، تقویت خواهد نمود. این کشور در تلاش است تا برای سیستم خود، حامیانی پیدا کند و به همین منظور، کمک‌های خود را به دیگر کشورها روانه کرده است. این اقدام جسورانه چین، نباید غلوط‌آمیز دیده شود. با این‌همه چین نیز اشتباهات خود را داشته است، به ویژه زمانی که این کشور در مراحل اولیه این بیماری، قصد سرپوش گذاشتن بر روی آن را داشت و با این رفتار خود، به گسترش این بحران در سراسر دنیا کمک کرد. با این حال، چین به خوبی می‌داند که اگر به عنوان رهبر دنیا تلقی شود و آمریکا نیز در رهبری دنیا، ناتوان دیده شود یا تمایلی به آن نداشته باشد، این درک در دنیا به وجود خواهد آمد که پکن به طور اساسی، جای آمریکا را در دنیا تغییر داده و رقابت در قرن ۲۱ را از آن خود کرده است.

اشتباهات صورت گرفته

در پی وقوع شیوع ویروس کرونا - که حالا به عنوان بیماری کووید-۱۹ شناخته می‌شود- اقدامات نادرست

رهبران چین، جایگاه این کشور در دنیا را تحت الشعاع قرار خواهد داد. این ویروس برای نخستین بار در نوامبر سال ۲۰۱۹، در شهر ووهان چین دیده شد اما مقامات چینی چند ماه آن را پنهان و حتی پزشکیانی که آن را در مراحل اولیه بیماری گزارش کرده بودند، تنبیه کرده و موجب هدر رفت زمان طلایی برای مهار این بیماری به مدت ۵ هفته شدند و اجازه ندادند، جامعه خود را برای مهار این بیماری آماده کند؛ همین‌طور در این مدت، مقامات چین مانع مسافرت دیگران نشدند و تست همگانی از افراد مشکوک به این بیماری نیز گرفته نشد. حتی با آشکار شدن این بیماری، پکن اطلاعات را به شدت کنترل می‌کرد. کمک‌های مرکز کنترل و پیشگیری بیماری را نپذیرفت، مسافرت نمایندگان سازمان جهانی بهداشت به ووهان را محدود ساخت و احتمالاً تعداد مبتلایان و مرگ‌ومیرها را نیز کمتر از آن تعداد واقعی اعلام نمود و بارها معیارهای ثبت موارد جدید کووید ۱۹ را تغییر داد که شاید این کار، اقدامی عمده‌اندازه برای دست‌کاری تعداد رسمی موارد ابتلا به این بیماری بوده است.

با بدتر شدن این بحران در ماه ژانویه و فوریه، برخی از ناظران گمان می‌کردند که جایگاه حزب کمونیست چین برای رهبری جهان تضعیف شود. این موضوع از سوی دکتر «لی ونلیانگ»

زیادی به دست آورد. مهم‌ترین بخش روایتی که چین از مبارزه با این بیماری داشته، موفقیت‌های این کشور بوده است؛ مجموعه‌ای از مقالات، توییت‌ها و پیام‌های دولتی به زبان‌های گوناگون، در حال برجسته کردن موفقیت‌های چین و فریاد زدن شیوه‌های چینی برای مهار این بیماری است. ژائو لی جیان^۱، سخنگوی وزارت خارجه چین، اخیراً اظهار کرده که قدرت، کارایی و سرعت چین در مبارزه با این بیماری، موجب تحسین همگان شده است. وی افزود: «چین استاندارد جدیدی برای مهار این بیماری همه‌گیر به وجود آورد.» مقامات مرکزی، کنترل شدیدی بر انتشار اطلاعات

شگفت‌انگیز، شی جین پینگ^۱، رهبر چین که در هفته‌های اولیه این بیماری سکوت اختیار کرده بود، خود را در مرکز اقدامات و واکنش‌ها به این بیماری قرار داد. او در این ماه، شخصاً از ووهان دیدار کرد. به‌رغم اینکه هنوز زندگی عادی به چین بازنگشته است (و همچنان در مورد صحت اطلاعات این کشور سؤالاتی وجود دارد)، چین در تلاش است تا این نشانه‌های اولیه موفقیت را به رؤیایی بزرگ تبدیل کند و نقش خود را در بهبود آتی جهان پس از رفع این بیماری، به‌رغم سوء مدیریت‌های اولیه برجسته سازد. پکن به طرق مختلف، قصد دارد این موفقیت را در بوق و کرنا کند و برای این پیروزی خود، مخاطبان

که-افشاگر این بیماری بود و خود نیز بعداً به دلیل بیماری کووید-۱۹ فوت کرد- چرنوبیل چینی خوانده شد که برخی او را با مرد ایستاده در مقابل تانک، در میدان تیان‌آن‌من مقایسه کردند. این در حالی است که در اوایل ماه مارس، چین پیروزی خود بر این بیماری را اعلام کرد. قرنطینه سنگین، ممنوعیت سفر و تعطیلی عمده فعالیت‌های روزانه در سراسر چین، اعتبار ازدست‌رفته چین را تا حدی به این کشور بازگرداند. گزارش‌هایی که از میزان ابتلا و مرگ‌ومیر ارائه می‌شد، روند نزولی پیدا کرد و در حالی که در ماه فوریه روزانه صدها کشته ثبت می‌شد، در اواسط ماه مارس، این آمار تکریمی شد. همچنین، در یک واکنش

2. Zhao Lijian

1. Xi Jinping

داشته و روایات متناقض را حذف می‌کردند. پیام‌های چین که از دل موفقیت‌هایش در مبارزه با این بیماری بیرون آمده است، درست در نقطه مقابل تلاش‌های کشورهای غربی، به ویژه ایالات متحده برای مبارزه با این بیماری قرار دارد؛ شکست ایالات متحده در تولید کافی کیت‌های آزمایشی، حکایت از این دارد که آمریکا، فقط در مقیاس اندکی توانسته از مردم آزمایش بگیرد یا اینکه زیرساخت‌های دولت ترامپ برای مهار این بیماری، ناکافی بوده است. پکن از روایت‌های موجود علیه آمریکا در رسانه‌های خود، استفاده کرده است؛ دیپلمات‌ها و رسانه‌های دولتی این کشور، مدام برتری چین در مبارزه با این بیماری را به مخاطبان جهانی خود گوشزد می‌کنند و خبرگزاری دولتی چین، شین هوا، انتقادها علیه آمریکا را با عناوینی همچون بی‌مسئولیتی و بی‌کفایتی نخبگان سیاسی در واشنگتن برجسته می‌سازد. در این میان، حتی رسانه دولتی چین و مقامات این کشور، به‌رغم شواهد متعددی که علیه آن وجود دارد، اصرار دارند که ویروس کرونا در ابتدا در چین دیده نشده است و تلاش می‌کنند، این‌گونه سرزنش‌هایی را که به خاطر این بیماری همه‌گیر علیه این کشور می‌شود، کاهش دهند. تلاش چین برای انتشار این دیدگاه، با استفاده از شیوه روسی بوده که به روش

ضد اطلاعات موسوم است و وزارت خارجه به وسیله دیپلمات‌هایش، آمریکا را متهم می‌کند که این بیماری توسط ارتش آمریکا در ووهان، منتشر شده است. البته این اقدامات چین با اخراج خبرنگاران چینی از آمریکا همراه شد که قصد داشتند، مانع آسیب رسیدن به موقعیت رهبری چین در جهان شوند.

چین می‌سازد، دنیا استفاده می‌کند

آقای شی^۲ می‌داند که فراهم کردن کالاهای جهانی، می‌تواند صلاحیت و قدرت چین برای رهبری در دنیا را صیقل دهد و به آن، اعتبار دوباره ببخشد. رئیس‌جمهور چین طی چندین سال گذشته، تشکیلات امور خارجه چین را واداشته تا به فکر اصلاح «رهبری جهانی» باشند که حالا ویروس کرونا این فرصت را برای چین فراهم کرده است تا به نظریه خود، جامه عمل بپوشاند. در این راستا، چین با نمایش کمک‌های مادی از جمله تحویل دستکش، دستگاه تنفس مصنوعی و دارو، توانسته است این مرحله را به خوبی پیش ببرد. در آغاز بحران کرونا، چین، مقدار زیادی از این محصولات را خود وارد کرده یا تولیداتش را صرف بیماران داخلی می‌کرد؛ اما حالا این کشور، به موقعیتی رسیده است که آن را به دیگر کشورها صادر می‌کند. زمانی که هیچ‌یک از کشورهای اروپایی به

درخواست‌های فوری ایتالیا برای تجهیزات پزشکی و لباس‌های مخصوص محافظتی پاسخ ندادند، چین آشکارا متعهد شد که ۱۰۰۰ دستگاه ونتیلاتور (دستگاه اکسیژن)، ۲ میلیون ماسک، ۱۰۰ هزار دستگاه تنفس مصنوعی، ۲۰ هزار لباس مخصوص محافظتی و ۵ هزار کیت آزمایش به این کشور بفرستد. چین، همچنین تیم پزشکی خود را روانه دیگر کشورها کرد و ۲۵۰ هزار ماسک به ایران و برخی تجهیزاتش را به صربستانی فرستاد که رئیس‌جمهور کشورش، همبستگی با اروپا را یک افسانه خوانده و گفته بود، تنها کشوری که می‌تواند به ما کمک کند، چین است. جک ما^۳، مؤسس شرکت علی‌بابا نیز قول داده تا کیت‌های آزمایش و ماسک‌های بیشتری به آمریکا بفرستد و همزمان نیز قول ارائه ۲۰ هزار کیت و ۱۰۰ هزار ماسک را به ۵۴ کشور آفریقایی داده است.

کمک‌های مادی پکن، این واقعیت ساده را برجسته می‌سازد که بخش عمده‌ای از جهان برای مبارزه با ویروس کرونا، به محصولات چینی وابسته است. این کشور پیش‌تر تولیدکننده عمده ماسک‌های جراحی بود و حالا از طریق صنایع زمان جنگ، دست به تولید بیشتر زده است؛ تولید ماسک را ده برابر افزایش داده و با این ظرفیت، فرصت استفاده جهانی از ماسک تولیدی

3. Jack Ma

2. Xi

1. Xinhua

چین را فراهم نموده است. چین، همچنین تقریباً نیمی از ماسک‌های «N95» را تولید می‌کند که برای کارکنان پزشکی، از اهمیت حیاتی برخوردار است. پکن صنایع را مجبور کرده است تا این محصول را تولید کنند و آن را به طور مستقیم در اختیار دولت قرار دهند و به این طریق، یک ابزار پزشکی دیگر به ابزاری برای توسعه سیاست خارجی چین بدل می‌شود. در همین حال، آنتی‌بیوتیک‌ها برای بیماری کووید-۱۹، بسیار حائز اهمیت است و چین، قسمت اعظمی از مواد لازم برای تولید این نوع داروها را تولید می‌کند. کمک‌های مادی پکن این واقعیت را تقویت می‌کند که بخش عمده‌ای از جهان برای مبارزه با ویروس کرونا، به این کشور وابسته است.

آمریکا در رفع نیازهای اولیه خود نیز ناتوان است

در مقابل، ایالات متحده آمریکا به دلیل کمبودهایی که دارد، حتی نمی‌تواند نیازهای خود را برطرف کند و تنها توانسته است، به مناطق بسیار پرخطر کمک کند. این تصویر ترسناک است؛ این باور وجود دارد که ذخایر استراتژیک ملی ایالات متحده و ذخایر ملی تجهیزات دارویی، به گونه‌ای است که تنها برای یک درصد ماسک و دستگاه تنفس مصنوعی و شاید ۱۰ درصد ونتیلاتور برای مهار بیماری‌های

همه‌گیر وجود داشته باشد. این در حالی است که مابقی کمبودهای آمریکا، باید از چین وارد شود. به همین ترتیب، سهم چین در بازار آنتی‌بیوتیک‌های ایالات متحده، بیش از ۹۵ درصد است که بیشتر ترکیبات این دارو، در داخل آمریکا قابل تولید نیست. اگرچه واشنگتن در آغاز بحران به چین و دیگران کمک کرد اما با افزایش نیازهایش، اکنون کمتری تواند چنین کاری را انجام دهد. در مقابل، پکن، دقیقاً زمانی که نیازهای جهانی افزایش پیدا کرده است، می‌تواند نقش خود را برای کمک‌ها توسعه دهد. با وجود این، پاسخ به بحران، فقط مربوط به کالاهای مادی نیست. در جریان بحران ابولا^۱ در سال ۲۰۱۴ و ۲۰۱۵، ایالات متحده ده‌ها کشور را هماهنگ و رهبری کرد تا این بیماری را مهار کنند تا مانع از گسترش این بیماری شود. دولت ترامپ تاکنون، از تلاش‌های مشابه برای رهبری جهان در مبارزه با ویروس کرونا دریغ کرده است. حتی در این زمینه، فقدان هماهنگی با متحدان دیده می‌شود. برای مثال، واشنگتن پیش از اعمال ممنوعیت سفر از اروپا، به متحدان اروپایی خود از قبل اطلاع‌رسانی نکرد.

در مقابل، چین یک کمپین دیپلماتیک قوی برای خود فراهم آورده و از طریق ویدئوکنفرانس، اطلاعات خود را با دنیا به اشتراک

گذاشته و درس‌هایی را که از این بیماری گرفته، در اختیار دنیا قرار داده است؛ مانند عمده دیپلماسی‌های چین که این تلاش‌ها از طریق نهادهای حاضر در منطقه یا هیئت‌های دیپلماتیک منطقه‌ای این کشور صورت می‌گیرد. این موارد شامل تماس‌هایی با کشورهای اروپای شرقی، از طریق مکانیزم «۱۷+۱» یا دبیرخانه سازمان همکاری شانگهای، با ۱۰ ایالت جزایر اقیانوس آرام و سایر گروه‌ها در سراسر آفریقا، اروپا و آسیا است. چین در تلاش است تا با چنین ابتکار عمل‌هایی، خود را بیش از پیش تبلیغ و مطرح کند. تقریباً هر داستانی که در صفحات اول چین دیده می‌شود، چیزی جز تلاش‌های این کشور برای ارائه کمک‌های اطلاعاتی و کالایی به سایر کشورها و تأکید بر برتری رویکرد پکن نیست.

چگونه رهبری کنیم؟

مهم‌ترین سرمایه چین برای رهبری جهان، روبه‌رو شدن با ویروس کرونا است که به طرز عجیبی گسترده شده است و عدم کفایت آمریکا در مواجهه با این بیماری، چین را به سمت رهبری جهان سوق می‌دهد؛ بنابراین موفقیت چین به همان اندازه که به تلاش‌های این کشور بستگی دارد، به آنچه در واشنگتن در حال وقوع بوده نیز وابسته است. در بحران جاری، واشنگتن می‌تواند همچنان، همانند یک رهبر عمل

1. Ebola

کند زیرا جزیره‌ری هم از آن انتظار نمی‌رود؛ اداره مشکل در داخل کشور، تهیه وسایل مورد نیاز در جهان و هماهنگ‌سازی یک پاسخ جهانی؛ با این کارها آمریکا می‌تواند، همه چیز را به نفع خود تمام کند. اولین مورد، یعنی ممانعت از شیوع این بیماری در داخل کشور و محافظت از جمعیت‌های آسیب پذیر در ایالات متحده آمریکا، یک اقدام ضروری و حیاتی به حساب می‌آید اما نحوه اداره این بیماری در داخل آمریکا، دارای پیامدهای ژئوپلیتیک است که می‌تواند، نقش مهمی در عدم اعتماد یا بازگرداندن اعتماد به آمریکا ایفا کند. برای مثال اگر دولت فدرال، بلافاصله از تولید ماسک، دستگاه تنفس و اکسیژن در داخل حمایت کرده و در شرایط اورژانسی

این بیماری همه‌گیر، همان پاسخ شایسته زمان جنگ را بدهد، با این کار می‌تواند هم جان آمریکایی‌ها را نجات دهد و هم به سایر کشورهای جهان در کاهش فقدان ملزومات جهانی کمک نماید.

در حالی که ایالات متحده در شرایط فعلی قادر به تأمین نیازهای خود برای مهار این بیماری همه‌گیر نیست، اما می‌تواند در بیوتکنولوژی و یافتن واکسن، نقش مهمی ایفا کند. دولت آمریکا می‌تواند با ارائه مشوق‌هایی به آزمایشگاه‌ها و شرکت‌های آمریکایی، کمک نماید که «پروژه منهن» را به دست گیرند تا یک واکسن بسازند، در آزمایش‌ها کلینیکی به سرعت آن را تست کرده و سپس، به تولید انبوه آن بپردازد. تلاش‌ها برای تولید

دارو و واکسن این بیماری، نیاز به سرمایه‌گذاری‌های سرسام‌آور دارد و تنها تأمین مالی‌های سخاوتمندانه دولت، می‌تواند این روند را بهبود بخشیده یا تسهیل کند. شایان ذکر است که علی‌رغم سوء مدیریت واشنگتن، ایالات و دولت‌های محلی، دانشگاه‌ها، سازمان مذهبی و غیرانتفاعی، منتظر اقدام دولت فدرال ننشسته و خود، رأساً اقداماتی را برای کشف واکسن یا دارو انجام می‌دهند؛ محققان و شرکت‌هایی که با هزینه دولت آمریکا تأمین مالی می‌شوند، پیشرفت‌هایی در تولید یک واکسن نموده‌اند، حتی ممکن است در بهترین سناریوی ممکن، واکسن این بیماری، زودتر از موعد تولید و تهیه شود.

تولید اجزای دستگاه‌های تنفس مصنوعی یا بخش‌های ونتیلاتور). در نهایت، ویروس کرونا می‌تواند زنگ بیدارباش برای ما باشد و موجب تحقق پیشرفت در سایر چالش‌های جهانی - که به همکاری چینی‌ها و آمریکایی‌ها نیاز دارد - مانند تغییر آب‌وهوا شود. چنین اقدامی نباید پذیرش قدرت چین انگاشته شود و سایر کشورهای جهان نیز، نباید چنین برداشتی داشته باشند بلکه، در واقع، احیای اعتماد به آینده رهبری آمریکا است. آمریکا می‌تواند با انجام اقدامات خوب، از بحران کنونی، سربلند بیرون آید.

منبع

این مطلب در ۱۸ مارس سال ۲۰۲۰ در تازنمای نشریه فارین افز منتشر شده و در آدرس ذیل قابل دسترسی است:

<https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2020-03-18/coronavirus-could-reshape-global-order>

در حالی که چین، آمریکا را متهم به نشر این بیماری در چین می‌کند، واشنگتن نیز باید پاسخ مناسب به این اتهامات بدهد اما نباید چین را در مرکز سیل اتهامات قرار دهد. بیشتر کشورهای غربی که در حال دست‌وپنجه نرم کردن با این چالش هستند، ترجیح می‌دهند پیامی را بخوانند که بر جدی بودن چالش مشترک جهانی و مسیرهای احتمالی پیش رو تأکید می‌کند (از قبیل نمونه‌های موفقیت‌آمیز پاسخ به ویروس کرونا در کشورهای دموکرات مانند تایوان و کره جنوبی). کارهای زیادی وجود دارد که واشنگتن و چین با همکاری هم می‌توانند به صلاح جهان انجام دهند، از جمله: هماهنگ‌سازی تحقیقات بر روی یافتن واکنس و آزمایش‌های کلینیکی و همچنین، مشوق‌های مالی، تبادل اطلاعات و همکاری برای بسیج صنعتی (برای مثال، بسیج کردن دستگاه‌ها برای

بالین وجود، حتی اگر واشنگتن فقط بر روی نیازهای داخلی متمرکز شود، نباید از واکنش هماهنگ جهانی غافل گردد. فقط یک رهبری قدرتمند می‌تواند مشکلات هماهنگی جهانی در رابطه با محدودیت سفر، اشتراک اطلاعات و گردش کالاهای مهم را حل و فصل کند. دهه‌ها است که ایالات متحده آمریکا، موفقیت خود را در زمینه این‌گونه رهبری نشان داده است که باید ادامه داشته باشد. این رهبری نیازمند هماهنگی با چین است و بحران کرونا نباید صحنه جنگ روایت‌ها در خصوص این‌که چه کسی بهتر توانسته است، پاسخ مناسب دهد، باشد. با تکرار مکرر این حقیقت که کشور چین، منشأ شیوع این بیماری است (و علی‌رغم تبلیغات وسیع چین، همه هم این موضوع را می‌دانند) یا این‌گونه لفاظی‌ها با کشور چین، چه چیز نصیبمان خواهد شد؟